

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Čokoládovny Fikar, s.r.o.**
sídlem nám. 1. května 1306/4, Kuřim
zastoupen Mgr. Jiřím Zrůstkem, advokátem
sídlem Orlí 542/27, Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2017, č.j. 1340/1.30/17-4, sp. zn. S9-2016-405,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2017, č.j. 1340/1.30/17-4, sp. zn. S9-2016-405, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen

„prvostupňový orgán“) ze dne 12.12.2016, č.j. 29407/9.30/16-11, sp. zn. S9-2016-405, jímž prvostupňový orgán rozhodl ve výroku I. tak, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, když dne 22.2.2016 na pracovišti žalobce na adrese B. 1344, K., umožnil fyzickým osobám (M. T., H. P., L. S., L. B., S. I., I. K., V. P., M. M., O. T., O. P., Y. T., A. Z., A. R., S. K., L. M., a I. U.), výkon závislé práce (spočívající v balení čokoládových výrobků) mimo pracovněprávní vztahy, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), a dále tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, když dne 22.2.2016 na pracovišti žalobce na adrese B. 1344, K., umožnil fyzickým osobám (S. I., I. K., M. M., O. T., O. P., Y. T., A. Z., A. R., S. K., L. M. a I. U.), výkon závislé práce bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Ve výroku II. prvostupňový orgán správní řízení pro možné porušení § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti v případě osoby L. B., které měl žalobce dne 22.2.2016 na adrese B. 1344, K., umožnit výkon závislé práce spočívající v balení čokoládových výrobků bez povolení k zaměstnání, zastavil.

2. Za spáchaný správní delikt uložil prvostupňový orgán žalobci ve výroku III. podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu ve výši 1 400 000 Kč. Ve výroku IV. prvostupňový orgán uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí co do výroku I. a II. změnil tak, že text „zákona o zaměstnanosti“ se nahrazuje textem „zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30.6.2017“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

I. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce namítá, že se vytýkaného správního deliktu nedopustil a že závěry správních orgánů nemají podklad v provedených důkazech, správní rozhodnutí obou stupňů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. Pracovníci, kteří měli u žalobce vykonávat nelegální práci, nikdy nebyli v pracovněprávním ani jiném smluvním vztahu se žalobcem. Správní orgány nerespektovaly zásadu presumpce neviny, oficiality a zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Správními orgány uváděná judikatura na projednávanou věc nedopadá. Smluvní vztah mezi žalobcem a družstvem ROZMARÝN byl upraven smlouvami o dílo, kdy bylo ujednáno, že v případě zaměstnávání cizinců se družstvo ROZMARÝN jako zhotovitel zavazuje zajistit cizincům povolení k zaměstnání.
5. Žalovaný vytýká žalobci, že nepředložil žádnou nájemní smlouvu, podle které by mohlo družstvo ROZMARÝN vykonávat vlastní podnikatelskou činnost a následně pronajmout na daném pracovišti prostory některé ze zjištěných osob, se kterými mělo uzavřeny smlouvy o dílo; správní orgány však předložení žádné takové smlouvy nepožadovaly. Žalobce v doplnění odvolání doložil, že nájemcem dotčených prostor byla společnost GRAVOPLAST s.r.o. a žalobce byl jeden z adresátů výrobní činnosti nájemce. Vztah mezi GRAVOPLAST s.r.o. a družstvem ROZMARÝN nebyl během správního řízení řešen. GRAVOPLAST s.r.o. a družstvo ROZMARÝN jsou úzce propojeny rodinnými vazbami. Žalobce není vlastníkem předmětné haly a její vlastník Ing. J. F. žalobci tuto halu nepronajímá.

6. Žalobce odkazuje na dřívější kontroly, kdy nemělo být konstatováno porušení právních předpisů žalobcem. Pokud bylo při souběžně prováděné kontrole družstva ROZMARÝN či jiného subdodavatele zjištěno nelegální zaměstnávání cizinců tímto subjektem, nelze to klást k tíži žalobce. Pokud byly v rámci smluvního vztahu mezi žalobcem a družstvem ROZMARÝN upraveny balící služby pro žalobce, které probíhaly na adrese B. 1344, K., není možné přičítat k tíži žalobce, že na toto pracoviště družstvo ROZMARÝN deponovalo své pracovníky. Z provedeného dokazování dále neplyne, že by zjištěné osoby vykonávaly soustavnou pracovní činnost, přičemž práci pro družstvo ROZMARÝN vykonávaly pouze nárazově. Žádná výše uvedená fyzická osoba nadto podle žalobce neuvedla, že by s ním byla v jakémkoli pracovním vztahu.
7. Žalobce dále upozorňuje, že protokol o výsledku kontroly nemůže sloužit jako jediný či stěžejní důkazní prostředek a že v rámci správního řízení nebyla vyslechnuta žádná z přítomných pracujících osob. Správní orgány nevyhověly ani návrhu žalobce na výsledcích předsedy družstva ROZMARÝN V. R. Pokud jde o I. K., tak jestliže zadávala práci zjištěným osobám a prováděla jejich kontrolu, nečinila tak pro žalobce. Zákonem není omezen počet pracovních poměrů a žalobce neví, zda družstvo ROZMARÝN oznámilo Okresní správě sociálního zabezpečení zaměstnání I. K. Fakt, že I. K. neměla dohodu o provedení práce uzavřenou s družstvem ROZMARÝN během kontroly u sebe, nemůže být přičítán k tíži žalobce; nadto I. K. nebyla v průběhu správního řízení dotazována na svůj vztah k družstvu ROZMARÝN a nebyla vyslechnuta, jak žalobce navrhoval v odvolání.
8. Žalobce namítá, že právní úprava účinná od 1.7.2017 je pro něj příznivější, a logickou sankcí pro žalobce by bylo napomenutí. Uložená pokuta je pro žalobce likvidační. Žalovaný dává k tíži žalobci předchozí správní trestání družstva ROZMARÝN. Úvahy žalovaného o hospodářské síle žalobce jsou zavádějící. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou, že se žalobce v minulosti nedopustil protiprávního jednání na daném úseku veřejné správy. Uložená sankce nebyla dostatečným způsobem zdůvodněna.
9. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice a navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, či eventuálně od pokuty zcela upustil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

10. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
11. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst.

1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Ze správního spisu vyplývá, že dne 22.2.2016 byla u žalobce na adrese B. 1344, K., provedena kontrola týkající dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, se zaměřením zejména na umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce (protokol o kontrole ze dne 13.6.2016, č.j. 5739/9.71/16-18, sp. zn. I9-2016-587). Žalobce proti kontrolním zjištěním brojil námitkami, které prvostupňový orgán zamítl přípisem ze dne 18.7.2016, č.j. 5739/9.71/16-21, sp. zn. I9-2016-587. Dne 5.10.2016 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení (písemnost „Oznámení o zahájení správního řízení a nařízení ústního jednání“ ze dne 5.10.2016, č.j. 29407/9.30/16-3, sp. zn. S9-2016-405), jež vyústilo ve vydání prvostupňového a následně napadeného rozhodnutí.
15. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30.6.2017, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti.
16. Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
17. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14.8.2017, se pro účely tohoto zákona nelegální práci rozumí, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
18. V případě pojmu „závislá práce“ zákon o zaměstnanosti v § 5 písm. e) bodu 1 odkazuje na § 2 zákoníku práce.
19. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
20. Podle § 2 odst. 2 zákoníku práce závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
21. Podle § 3 zákoníku práce závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
22. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14.8.2017, cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.
23. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14.8.2017, cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného

orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

24. Podle § 89 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14.8.2017, cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván ode dne vydání tohoto potvrzení do dne ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebo modré karty.
25. Podle § 89 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14.8.2017, povolení k zaměstnání nelze vydat nebo prodloužit v případě, že cizinec je držitelem zaměstnanecké karty, modré karty nebo držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem než zaměstnání, vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky; to neplatí, jde-li o držitele povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, cizince, který může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván podle odstavce 2, nebo cizince uvedeného v § 95 až 97 zákona o zaměstnanosti.
26. Znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce jsou soustavnost, osobní výkon práce a vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, kdy je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů.
27. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2015, č.j. Ads 151/2015-27, „Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Citované ustanovení je odrazem významné novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2011 Sb., účinným od 1. 1. 2012. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., dostupné z www.psp.cz, bylo cílem „omezit praktiky, kdy fyzické osoby vykonávají práci pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu mimo pracovněprávní vztahy, tzn. zabránit obcházení zákona formou výkonu samostatně výdělečné činnosti nebo na základě občanskoprávních smluv“. Pokud by se smluvní strany snažily zastrčit existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je namístě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho pravé povahy. Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být rozhodujícím, na jakém formálním základě pracovník svou činnost provádí. I pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28). ... Při výkladu pojmu závislé práce je nutno vycházet z § 2 zákoníku práce, který ve svém odstavci 1 definuje závislou práci jako práci, „která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně“. Odstavec 2 citovaného ustanovení pak dále rozvíjí, že „[z]ávislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě“. Současné znění § 2 zákoníku práce reflektuje změny provedené zákonem č. 365/2011 Sb., je účinné taktéž od 1. 1. 2012 a bylo podrobně interpretováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35. Nejvyšší správní soud kladl důraz na to, aby výklad pojmu závislé práce obsáhl veškeré formy zastřešených pracovních vztahů, avšak aby tento pojem zároveň neztratil obrysy, tedy aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou pomocí. Ve výše uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že definiční znaky závislé práce (nově)

vyplývají pouze z § 2 odst. 1 zákoníku práce, a vyložil, že „správní orgány musí při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“ (shodně ke znakům závislé práce viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015 – 16, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014 – 41, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28, nebo ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014 – 36). Naproti tomu výše citované ustanovení § 2 odst. 2 zákoníku práce neobsahuje definiční znaky závislé práce, nýbrž povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce vznikají, resp. podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znak závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat (srov. již zmiňované rozsudky č. j. 6 Ads 46/2013 – 35 nebo č. j. 2 Ads 33/2015 – 16). Pro zhodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o výkon závislé práce, je třeba komplexně posoudit všechny znaky závislé práce (za současného přihlédnutí k podmínkám jejího výkonu). Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.).“.

28. Jak dále dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.4.2016, č.j. 4 Ads 27/2016-40, „... Inspekční kontrola totiž může odhalit jen činnosti prováděné v době kontroly samotné. Na základě dalších skutečností je tak možné učinit závěr o naplnění znaku soustavnosti vykonávané práce i tehdy, když se tato soustavnou stát teprve měla, a to například v situaci, kdy jde teprve o první den práce „na zkoušku“. V posuzované věci je z kontrolních zjištění a dalších důkazů zřejmé, že práce byla sjednána v dlouhodobějším rozsahu a k tvrzení o krátké prezentaci dovedností, na níž záviselo uzavření dohody o provedení práce, přistoupil žalobce až následně v reakci na kontrolu... Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že český právní řád nezná institut práce „na zkoušku“ mimo pracovněprávní vztah. K ověření schopností zaměstnanců právní řád předpokládá institut zkušební doby (§ 35 zákoníku práce), popř. uzavření pracovněprávního vztahu některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Prezentaci pracovních dovedností za účelem budoucího uzavření pracovněprávního vztahu lze akceptovat pouze například v rámci výběrového řízení, musí se však jednat o jasně vymezenou a časově omezenou zkoušku, jejímž cílem je právě jen zjištění pracovních schopností uchazeče o zaměstnání, nikoli zajištění běžné činnosti zaměstnavatele. V posuzovaném případě tomu tak však nebylo. Pánové K. Č. a L. S. vykonávali v den kontroly dne 23. 5. 2013 osobně práci na pracovišti, která byla součástí běžné činnosti žalobce, a podle jeho pokynů, přičemž vztah podřízenosti pracovníků byl založen příslibem budoucího zaměstnání a případně také finanční odměny. Z okolností případů je zřejmé, že ačkoliv ke kontrole došlo první den spolupráce, tato spolupráce měla mít dlouhodobější charakter.“.

29. Pokud žalobce namítá, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by fyzické osoby na pracovišti vykonávaly soustavnou pracovní činnost, a dodává, že se jednalo o práci nárazovou, v některých případech pouze o činnost dočasnou, nepravidelnou, v rozsahu několika hodin v rámci týdne, a že obsah práce uvedených osob nebyl jasně časově strukturován, tak zdejší soud mu za pravdu nedává.
30. Správní orgány se s otázkou, zda byl znak soustavnosti naplněn, vypořádaly na straně 7 až 8 napadeného rozhodnutí, resp. 18 až 19 prvostupňového rozhodnutí; bylo prokázáno, že paní T., paní P., paní S., paní B., paní I., paní K., paní P., které se nacházely přímo na pracovišti, práci vykonávaly již po delší dobu. V případě paní M., paní T., paní T., paní Z., paní R., paní K., paní M. a paní U., které byly v době kontroly v úklidové místnosti, tak i ty na pracovišti rovněž vykonávaly práci již několik dnů a očekávaly, že když se osvědčí, získají zaměstnání. K panu P. prvostupňový orgán uvedl, že jako jediný byl na pracovišti první den, ale i v jeho případě se podle prvostupňového orgánu nejednalo o poskytnutí občanské výpomoci; bylo mu nabídnuto, aby si práci vyzkoušel, činil tak po dobu několika hodin a byl v očekávání ohledně odměny.
31. Uvedené závěry jsou skutkově dostatečně podloženy. Jak vyplývá z protokolu o kontrole, dne 22.2.2016 bylo na pracovišti (na adrese B. 1344, K.) s pěti pracovními stoly několik fyzických osob, které seděly u stolů a vykonávaly stejnou práci (balení čokoládových výrobků); některé uvedly, že jsou zaměstnanci žalobce, jiné uvedly, že pracují na základě dohody o provedení práce nebo na základě smlouvy o dílo jako osoby samostatně výdělečně činné pro družstvo ROZMARÝN. Z protokolu o kontrole dále plyne, že existence pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a fyzickými osobami I. K., L. P., J. C., L. P., D. V., M. Ch., B. B. a L. L. byla prokázána výpisem z registru České správy speciálního zabezpečení ze dne 19.2.2016. V místě kontroly byla předložena dohoda o provedení práce prokazující existenci pracovněprávního vztahu žalobce a M. K.
32. Paní M. T. a H. P. uvedly, že pro družstvo ROZMARÝN vykonávají balení čokoládových výrobků na základě písemně uzavřené dohody o provedení práce; v místě kontroly byly k tomu doloženy dohody o provedení práce. Paní V. P. uvedla, že pro družstvo ROZMARÝN vykonává práci dělnice na základě písemně uzavřené dohody o provedení práce; k tomu byla doložena dohoda o provedení práce. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté V. P. uvedla, že pracuje pro družstvo ROZMARÝN od února 2016, pracuje podle zakázek, nechodí pravidelně každý den, ale na základě telefonického hovoru s ROZMARÝNEM. Dále uvedla, že práci jí přiděluje a kontroluje paní K., a že balí čokoládové výrobky do krabiček nebo sáčků. Má uzavřenu dohodu o provedení práce, pracuje jenom v čokoládovně, většinou 8 hodin, někdy i méně, podle zakázky, předpokládá, že odměnu dostane asi za měsíc. Na pracovišti pracuje s paní I., která dělá stejnou práci.
33. Paní L. S. uvedla, že pro družstvo ROZMARÝN vykonává práci dělnice na základě smlouvy o dílo jako osoba samostatně výdělečně činná. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že pracuje pro družstvo ROZMARÝN od ledna 2016 do března 2016, potom odcestuje domů na Ukrajinu. Práci jí přiděluje vedoucí paní K., která jí říká, co má dělat, když ráno přijde. Balí čokoládové tyčinky do obalů, má živnostenský list a s ROZMARÝNEM má uzavřenu smlouvu o dílo. Pracuje jen v čokoládovnách Fikar podle potřeby někdy 8 hodin, někdy 4 hodiny. Ráno přijde do práce a paní K. jí zadá úkol a na ní samotné poté záleží, jak dlouho ho bude dělat. Jedenkrát za měsíc vystavuje fakturu podle

odvedené práce. Může pracovat i sama na jiném pracovišti. Následně předložila smlouvu o dílo ze dne 31.12.2015 uzavřenou s ROZMARÝNEM jako objednatelem, jejímž předmětem jsou balící práce dle zakázek objednatele, kdy za cenu díla objednatel zaplatí jednotkovou cenu, cenu za každou odpracovanou hodinu nebo podle dohodnutých norem a výkonu.

34. Paní L. B. uvedla, že pro „pana F. – ROZMARÝN, družstvo“ vykonává balící práce na základě smlouvy o dílo jako osoba samostatně výdělečně činná. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že pracuje pro ROZMARÝN přibližně jeden rok od pondělí do pátku, podle pokynů paní K., balí čokolády a uklízí. Pracuje pouze pro ROZMARÝN v čokoládovnách Fikar a pracovní dobu jí určuje pan R. od ROZMARÝNU, který jí platí i odměnu. Dále uvedla, že zde pracuje s paní K., paní H., paní S., které dělají stejnou práci jako ona, tj. balení čokoládových sirek. Následně předložila smlouvu o dílo ze dne 31.12.2015 uzavřenou s ROZMARÝNEM jako objednatelem, jejímž předmětem jsou balící a úklidové práce dle zakázek objednatele, za cenu díla zaplatí objednatel jednotkovou cenu, cenu za každou odpracovanou hodinu nebo podle dohodnutých norem a výkonu.
35. Paní S. I. uvedla, že pro družstvo ROZMARÝN vykonává práci dělnice na základě smlouvy o dílo jako osoba samostatně výdělečně činná. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že pracuje pro ROZMARÝN od 12.1.2016, do práce chodí podle potřeby někdy každý den, někdy jednou týdně, nebo ani jednou týdně. Práci jí přiděluje paní mistrová, jejíž jméno nezná. Balí čokoládu (tyčinky) do alobalu a pak do větších krabiček, tuto práci vykonává na základě smlouvy o dílo od 1.1.2016, pracuje pouze pro ROZMARÝN v čokoládovnách Fikar, faktury předává ROZMARÝNU, placena je podle objednávek. Následně S. I. předložila smlouvu o dílo ze dne 30.12.2015 uzavřenou s ROZMARÝNEM jako objednatelem, jejímž předmětem jsou balící a úklidové práce dle zakázek objednatele, za cenu díla objednatel zaplatí jednotkovou cenu, cenu za každou odpracovanou hodinu nebo podle dohodnutých norem.
36. Paní I. K. uvedla, že pro družstvo ROZMARÝN vykonává práci dělnice na základě smlouvy o dílo jako osoba samostatně výdělečně činná. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že pracuje pro ROZMARÝN od 1.1.2016, pracovat bude do 31.3.2016, pracuje každý den, volno má v sobotu a v neděli, práci jí přiděluje mistrová – paní K. Provádí balení čokolády – tyčinky, kuřátka, srdíčka, do alobalu a pak do krabiček. Tuto práci vykonává na základě smlouvy o dílo od 1.1.2016 do 31.3.2016, pracuje pouze v čokoládovnách Fikar, práce je vykonávána na základě objednávky, někdy pracuje do 16 h, některé dny vůbec. Vystavuje fakturu a předá ji ROZMARÝNU, odměnu dostává jedenkrát za měsíc. U všech stolů se balí stejné výrobky, stejnou práci jako ona vykonává H. P. Následně předložila smlouvu o dílo ze dne 30.12.2015 uzavřenou s ROZMARÝNEM jako objednatelem, jejímž předmětem jsou balící práce dle zakázek objednatele, za cenu díla objednatel zaplatí jednotkovou cenu, cenu za každou odpracovanou hodinu nebo podle dohodnutých norem a výkonu.
37. Ze správního spisu dále plyne, že paní M. K., která seděla u stejného stolu jako paní P., paní S. a paní B. a dělala stejnou práci, uvedla, že pracuje pro žalobce přibližně jeden týden a že jí práci zadává paní K. Balí čokoládové tyčinky, momentálně čokoládové sirky, pracuje na základě dohody o provedení práce 8 hodin denně, zatím od pondělí do pátku. U stolu sedí s paní L., H. a s paní S., které všechny dělají stejnou práci – balení čokoládových sirek.

38. Z protokolu o kontrole dále plyne, že při kontrole se v odpočinkové místnosti (úklidové místnosti) nacházely paní M. M., O. T., Y. T., A. Z., A. R., S. K., L. M., I. U. a pan O. P.
39. Paní M. M. uvedla, že vykonává pomocné práce pro paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že firma měla rychlou zakázku a paní K. je požádala o výpomoc; pracuje od 12.2.2016, nepracuje každý den, nýbrž podle potřeby, minulý týden odpracovala tři dny. Pracovní úkoly a seznámení s pracovištěm provedly ostatní zaměstnankyně. Přijdou, sednou si vedle stálých zaměstnankyň, a pokud nestíhají, tak jim vypomáhají. Pokud by nemohla pracovat, oznámila by to paní K., smlouvu nemá, podřízena je paní K., pracovní doba je stanovena od 6 h, domů odcházejí, když je všechno hotové. Nevedou si evidenci pracovní doby, za práci očekává odměnu, předpokládá, že odměnu jí vyplatí někdo z kanceláře, asi majitel, na pracovišti pracuje s I. U.
40. Paní O. T. uvedla, že vykonává balení čokolády pro paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti uvedla, že přijela jako turistka a že má kamarádku I., která zde pracuje a pozvala ji, ať se tu podívá. Pracuje pro čokoládovny Fikar, její šéfová je paní K. Pracuje od 15.2.2016 několik hodin denně, většinou do 6 do 10 hodin. Do práce ji uvedla kamarádka I., jinak zdejší manažer – paní K. Provádí dílčí úkony při balení čokoládových baterek. Pokud by nemohla pracovat, oznámila by to kamarádce I., která by tuto informaci předala dál. Nic nepodepisovala, podřízena je paní K., pracuje od 6 h tak dlouho, dokud jí řekne paní K., pět dní v týdnu. Zatím neví, jak je vedena evidenci pracovní doby, tuto evidenci si vede sama pro sebe. Pracují zde a doufají, že se osvědčí a dostanou práci, odměnu zatím nedostala.
41. Pan O. P. uvedl, že nevykonává žádnou práci a jako svého zaměstnavatele uvedl paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedl, že zde pracuje jeho matka H., které pomáhá, když je práce moc těžká; v době kontroly byl na pracovišti poprvé, úkoly mu stanovuje paní K., která jej seznámila s pracovištěm. Dával do sáčku čokoládové bankovky. Nic nepodepisoval, podřízen je paní K., je tu od 6 h. Odchod stanovuje paní K., evidenci pracovní doby si nevede a ani není vedena, neví, zda za práci dostane odměnu, není domluvený, je v očekávání, zatím neví, kdo mu vyplatí odměnu.
42. Paní Y. T. uvedla, že pomáhá „holkám“, jako svého zaměstnavatele uvedla paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti uvedla, že jí paní K. poslala informaci, že potřebují zpracovat zakázku, proto je zde, a to od 12.2.2016, nepracuje každý den, pracuje podle potřeby, minulý týden pracovala tři dny, pracovní úkoly a seznámení se s pracovištěm provedli ostatní zaměstnanci, provádí pomocné práce – stojí u ostatních zaměstnanců, když někdo z nich nestíhá, pomůže – čeká na zvonění na mobil. Pokud by nemohla pracovat, oznámila by to paní K., nemá nic uzavřeno, paní K. je její nadřízená, přiděluje jí pracovní úkoly a kontroluje práci, pracuje od 6 h podle potřeby, domů je posílá paní K., evidenci pracovní doby si vede samostatně, očekává odměnu, zatím neví, kdo ji bude vyplácet, neví přesně, co je podkladem pro vyplacení odměny, na pracovišti pracuje s M. M.
43. Paní A. Z. uvedla, že se přijela podívat, zjistit a zkusit si práci, jako svého zaměstnavatele uvedla paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje od 13.2.2016, byla zde tři dny a dnes se přišla opět podívat. Úkoly jí přiděluje paní K., která je seznámila s pracovištěm. Zabývala se balením čokoládových baterek. Nemá nic podepsané, jenom zde pomáhala. Podřízena je paní K., která odpovídá za výsledek práce vůči třetím osobám. Pracuje od 6 h a paní K. stanoví, kdy mohou odejít. Evidenci pracovní doby si nevede, zatím si nedomlouvaly odměnu, je na stáži.

44. Paní A. R. uvedla, že sleduje pracovníky při práci, jako svého zaměstnavatele uvedla paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že pracuje pro čokoládovny Fikar, o práci se dozvěděla od známých, do firmy je pustila paní K., pracuje od 15.2.2016 každý den, přibližně od 6 h do 9 h. Jak má pracovat, jí řekla manažerka paní K., provádí dílčí úkon při balení čokoládových baterek. Pokud by nemohla pracovat, oznámila by to paní K. Nepodepisovala nic. Podřízena je paní K. Každý den pracuje od 6 h, a poté jim stanoví paní K., kdy mají skončit. Zatím nemá žádnou pracovní smlouvu, evidenci si vede sama pro sebe, pracuje 5 dní v týdnu. Doufá, že dostane stálou práci, odměnu zatím nečeká a žádnou zatím nedostala.
45. Paní S. K. uvedla, že sleduje pracovníky při práci, jako svého zaměstnavatele uvedla paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že zde vůbec nepracovala, přijela za sestřenicí, chtěla by zde pracovat, poprvé zde byla 13.2.2016, byla zde 3 dny a dnes přišla znovu. Pracovní úkoly jí stanovuje paní K., která jí ukázala toalety apod. Zabývá se balením čokoládových baterek. Nemá nic podepsáno a podřízena je paní K. Pracovní doba je od 6 h, do kdy bude v práci, stanoví paní K., evidenci docházky si nevede. Zatím se nedomlouvala na odměně, je zde na stáži. Kdo vyplácí odměnu, zatím neví. Nepracuje zde, ráda by si otevřela svůj provoz.
46. Paní L. M. uvedla, že sleduje pracovníky při práci, jako svého zaměstnavatele uvedla paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že pracuje pro čokoládovny Fikar, o práci se dozvěděla od známých. Do firmy je pustila paní K. Je zde od 15.2.2016. Pracuje zde např. od 6 h do 10 h, nikoli celou pracovní dobu. Zadáání úkolu jim stanovuje paní K., manažer. Provádí dílčí úkon při balení čokoládových baterek. Pokud by nemohla pracovat, oznámila by to paní Kraušnerové, manažerce firmy. Nemá nic podepsáno, podřízena je paní K. Každý den pracuje od 6 h 5 dní v týdnu. Jak dlouho je v práci, určí paní K. Evidenci pracovní doby si vede sama pro sebe, doufá, že ve firmě bude moci pracovat. Zatím žádnou odměnu nedostala.
47. Paní I. U. uvedla, že provádí práci balení čokolády a že se přišla zeptat na peníze, jako svého zaměstnavatele uvedla paní K. Do záznamu o poskytnutí součinnosti poté uvedla, že firma potřebovala rychlou zakázku, paní K. se ozvala, aby přijela. Je zde od 12.2.2016, ale nepracuje každý den, záleží dle potřeby, minulý týden 3 dny. Pracovní úkoly jim dávají stálí zaměstnanci, kteří jim ukázali, kde co je. Pomáhá v případě potřeby stálým zaměstnancům, když někdo nestíhá, pomůže. Pokud by nemohla pracovat, oznámila by to paní K., smlouvu žádnou nemá. Podřízena je paní K. Je zde od 6 h, pokud je vše hotovo, paní K. je pošle domů. Evidence pracovní doby není vedena. Očekává odměnu za práci. Zatím odměnu nedostala, jak často ji bude dostávat, neví.
48. Paní I. K. uvedla, že pro žalobce provádí práci zástupce vedoucího provozu na základě písemně uzavřené dohody o provedení práce. Do záznamu o poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje pro žalobce, vypomáhá bratrovi Ing. J. F., jednateři žalobce. Vypomáhá zde letos od února. Pracovní úkoly jí stanovuje bratr Ing. J. F., dělá dohled nad kvalitou a kompletností zakázek. Na dotaz, pro koho pracují, jakou mají pracovní náplň, případně jako dlouho trvala pracovní aktivita osob identifikovaných v úklidové místnosti (paní M., R., K., T., Z., T., M., U., pan P.) uvedla, že všichni jsou z „agentury ROZMARÝN“, vykonávají pomocné práce, doba trvání jejich pomocných aktivit je neznámá. Na dotaz, jak probíhá objednávání pracovníků firmy ROZMARÝN v čokoládovnách Fikar, uvedla, že ve spolupráci s panem B. (vedoucím) u agentury ROZMARÝN zadají požadavek na

počet pracovních sil (osobně panu V. R., případně zmocněnci) a ROZMARÝN jim je poté dodá.

49. Zdejší soud uvádí, že znak soustavnosti vykonávané práce byl v daném případě naplněn a dostatečným způsobem prokázán. V případě výše uvedených fyzických osob žádná nevykonávala práci ve smyslu pouhé výpomoci žalobci například z důvodu jakékoliv mimořádné situace, kdy by žalobce nemohl výkon takové práce zajistit jinak; za takovou mimořádnou situaci přitom nelze považovat nedostatek pracovních sil na pracovním trhu, na který žalobce opakovaně upozorňuje. Není rozhodné, že některé ze zjištěných osob uvedly, že nepracují pravidelně kupříkladu vždy pět dní v týdnu, ani že uvedly, že byly na pracovišti poprvé; v případě žádné z uvedených osob nelze konstatovat, že by doba její přítomnosti na pracovišti, byť by se jednalo o první den, překračovala dobu potřebnou k demonstrování pracovních schopností, které by měly být v budoucnu od ní vyžadovány. V projednávaném případě ze zjištěných skutečností plyne, že práce, kterou osoby vykonávaly, měla mít dlouhodobější charakter. Jak plyne z výše citované judikatury, na uvedeném nemůže ničeho změnit ani to, že některé pracovnice uvedly, že ohledně výkonu práce neměly uzavřený smluvní vztah, neboť v tomto směru je podstatný faktický stav. Pokud jde o namítanou „sezónnost“ či „nárazovost“ vykonávaných prací dle potřeb žalobce, tak ani taková skutečnost v tomto případě není s to zpochybnit závěr, že práce byla vykonávána soustavně.
50. Pokud žalobce namítá, že protokol o výsledku kontroly nemůže sloužit jako jediný či stěžejní důkazní prostředek, a to zejména s ohledem na skutečnost, že byl vyhotoven ještě před zahájením správního řízení o správním deliktu, tak již žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2015, 1 Ads 33/2015-64, podle něhož *„K otázce povahy protokolu o kontrole a záznamů sepsaných pracovníky žalovaného ještě před zahájením řízení při provedené kontrole je třeba uvést následující. I přes nezpochybnitelné závěry přijaté judikaturou Nejvyššího správního soudu o tom, že úřední záznamy o podaném vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 4 s. ř. nelze použít jako důkaz (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS), je namístě na uvedené listiny pořízené v rámci provedené kontroly u žalobce pohlížet jako na listiny, které mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a to zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp., u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost listin. Nejedná se tedy bez dalšího o skutečnosti pouze zapsané správním orgánem bez možnosti těch, jichž se skutečnosti v listinách obsažené týkají, obsah listin ovlivnit (srov. např. závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014 - 54).“* Nadto, jak žalovaný upozornil, výše uvedené fyzické osoby podepsaly záznamy o poskytnutí součinnosti. Tím, že tyto osoby nebyly vyslechnuty v rámci správního řízení jako svědci, nebyl podle zdejšího soudu žalobce dotčen na svých procesních právech; proti obsahu protokolu o kontrole a záznamů o poskytnutí součinnosti mohl žalobce vznášet věcné námitky, což ostatně také učinil.
51. Pokud žalobce namítá, že žalovaný neuvedl, jaká další kritéria byla rozhodující pro závěr, že se jednalo o soustavný výkon práce pro žalobce, tak žalovaný na straně 7 až 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že většina osob byla dále vyslechnuta jako účastníci řízení o správním vyhoštění a byly s nimi sepsány protokoly o výsledku účastníka řízení ve věci správního vyhoštění z území; zjištěné osoby v nich podle žalovaného uváděly, že na daném pracovišti pracovaly v řádu dní či týdnů s tím, že některé vykonávaly práci na zkoušku,

resp. s vidinou toho, že se jimi vykonávaná práce stane prací soustavně vykonávanou, některé práci vykonávaly s očekáváním patřičné odměny za odvedenou práci, či například paní I. U. práci vykonávala proto, že jí nechtěli vyplatit peníze. Tyto skutečnosti, jak je podrobněji shrnul již prvostupňový orgán především na stranách 7 až 11 prvostupňového rozhodnutí a také v protokolu o kontrole ze dne 13.6.2016, č.j. 5739/9.71/16-18, sp. zn. I9-2016-587, žalobce žádným kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje. Dále také prvostupňový orgán odkázal na úřední záznam cizinecké policie ze dne 15.2.2016 a ze dne 22.2.2016, dále na záznam o poskytnutí součinnosti s Ing. F. ze dne 4.4.2016 a s I. R. ze dne 11.4.2016. Dále prvostupňový orgán odkázal na písemné odpovědi předsedy družstva ROZMARÝN V. R. ze dne 20.5.2016 na otázky, na které neodpověděl jeho zástupce dne 11.4.2016. V průběhu správního řízení byl dále vyslechnut Ing. J. P. (protokol o výsledku svědka ze dne 10.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-6, sp. zn. S9-2016-405), který jako inspektor prvostupňového orgánu vykonával kontrolu, a paní K. (protokol o výsledku svědka ze dne 10.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-7, sp. zn. S9-2016-405), která byla při kontrole na pracovišti a měla se žalobcem uzavřenu dohodu o provedení práce, která byla doložena; uvedené výsledky byly provedeny v rámci ústního jednání dne 10.11.2016 (protokol o ústním jednání ze dne 10.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-8, sp. zn. S9-2016-405), jehož se zúčastnil zástupce žalobce, který doložil mj. vyjádření předsedy družstva ROZMARÝN V. R. ze dne 4.11.2016 k protokolu o kontrole.

52. Pokud žalobce namítá, že správní orgány nevyhověly jeho návrhu na provedení výsledku V. R., předsedy družstva ROZMARÝN, tak s tímto důkazním návrhem se vypořádal již prvostupňový orgán, který na straně 14 prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, že v přípis ze dne 28.11.2016 (přípis „Oznámení o ukončení dokazování“ ze dne 25.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-9, sp. zn. S9-2016-405) byl zplnomocněný zástupce žalobce vyrozuměn o tom, že návrh na doplnění dokazování výsledkem pana V. R. považuje prvostupňový orgán za nadbytečný, neboť jeho výpověď by nepřinesla k předmětu správního řízení ničeho nového, a to zejména s ohledem na jeho doložené písemné vyjádření k protokolu účastníka řízení, nadto by pan R. toliko rozváděl svá tvrzení o tom, že všechny cizince zaměstnával.
53. Pokud jde o paní K., tak tu z argumentace žalobce plyne, že se mělo jednat o zaměstnankyni družstva ROZMARÝN, že doložil dohodu o provedení práce uzavřenou mezi paní K. a družstvem ROZMARÝN poté, co mu ji družstvo ROZMARÝN poskytlo.
54. K tomu zdejší soud odkazuje na závěry prvostupňového orgánu, který dovedl (strana 19 až 20 jeho rozhodnutí), že to byl žalobce, kdo dával osobám na pracovišti pokyn k výkonu práce a kdo byl jejich nadřízeným, resp. touto osobou byla paní K. jako zaměstnankyně žalobce a vedoucí. Tomuto závěru nemá zdejší soud co vytknout. V den kontroly paní K. uvedla, že je zaměstnankyní žalobce na základě dohody o provedení práce, resp. že vypomáhá svému bratrovi panu Ing. J. F., kdy odpovídá za zhotovení zakázky a její kvalitu; paní K. přitom neuvedla, že by byla rovněž zaměstnankyní družstva ROZMARÝN. Také předseda družstva ROZMARÝN V. R. neuvedl, že by paní K. byla jeho zaměstnankyní, ale zmiňoval sebe, případně své zástupce jako osoby, které pracovníkům přidělují práci a kontrolují ji; neuvedl, že by pokyny k práci cizincům zadávala paní K.; pokud tak později tvrdil a doložil dohodu o provedení práce uzavřenou paní K. s družstvem ROZMARÝN, tak zdejší soud má shodně s prvostupňovým orgánem za to, že se jedná o účelový, resp. nevěrohodný dokument. Původně byla totiž doložena dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a paní K. a existence dohody

s družstvem ROZMARÝN nebyla v rámci kontroly zmíněna, ač by ji paní K. dle § 77 odst. 1 zákoníku práce měla mít k dispozici. Nadto sami zaměstnanci označovali paní K. za zaměstnankyni žalobce. Žalovaný k tomu dále doplnil, že družstvo ROZMARÝN neoznámilo Okresní správě sociálního zabezpečení nástup paní K. do zaměstnání. Ani z vyjádření paní K. při kontrole podle žalovaného neplyne, že by se měla podílet na podnikatelské činnosti družstva ROZMARÝN spočívající v balení čokolád, resp. že by ona sama byla osobou jednající za družstvo ROZMARÝN.

55. Pokud žalobce namítá, že jak paní K., tak V. R. nebyli vyslechnuti, tak zdejší soud považuje za správný závěr žalovaného na straně 15 napadeného rozhodnutí, že žalobcem navržené výsledky jsou nadbytečné, když stav věci byl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, že shromážděné důkazy v průběhu řízení tvoří logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů prokazujících, že paní K. pracovala pro žalobce.
56. Podle zdejšího soudu správní orgány nepochybily, když dovodily, že výše uvedené fyzické osoby vykonávaly závislou práci pro žalobce a podle jeho pokynů; především zdejší soud odkazuje na argumentaci prvostupňového orgánu na stranách 16 až 22 jeho rozhodnutí, že všichni cizinci potvrzovali, že jim pracovní pokyny zadávala paní K., označovali ji jako „šéfovou“, a uvedli, že jim určovala, kdy mají jít domů. Také sama paní K. uvedla, že vykonává dohled nad kvalitou a kompletností zakázek; všechny zjištěné osoby tedy byly de facto zařazeny do organizační struktury na pracovišti na stejné pozice jako zaměstnanci žalobce. Jak dále prvostupňový orgán uvedl, na pracovišti neexistovaly rozdíly v řízení cizinců a občanů ČR, kteří měli se žalobcem uzavřen pracovněprávní vztah, neboť všichni vykonávali stejný druh práce a všichni byli podřízeni na pracovišti paní K. I pokud jde o paní S., B., I. a K., které měly živnostenské oprávnění, tak i jim byla práce stejně organizována, práci jim přidělovala paní K. a dne 22.2.2016 také balily čokoládové výrobky a nevykonávaly žádné speciální (odborné) či odlišné práce od zaměstnanců žalobce. Také potvrdily, že jinou práci nikde nevykonávají, byly tudíž na práci pro žalobce finančně závislé. Současně již prvostupňový orgán také dovodil, že pracující osoby nemohly při výkonu práce (balení čokoládových výrobků) uplatnit svoji rozhodovací volnost, přičemž jejich práce nevykazovala znaky díla, za které by mohla být určena odpovědnost za vady, za jejich práci nesl odpovědnost vůči svým odběratelům sám žalobce.
57. Pokud žalobce namítá, že specializovanost práce zjištěných osob je dána nárazovým charakterem jejich činnosti, tak s tím zdejší soud nesouhlasí. Z výše shrnutých skutečností plyne, že práce byla vykonávána soustavně, bez ohledu na skutečnost, že tak bylo, resp. mělo být činěno pouze „sezónně“, jak upozorňuje žalobce. Především pak žalobce neuvádí nic, z čeho by plynulo, že by zjištěné osoby vykonávaly jiné (odborné, specializované) práce, odlišné od práce žalobcových zaměstnanců zjištěných na pracovišti. Jak upozornil žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí, přestože některé ze zjištěných osob při kontrole předložily smluvní dokumenty uzavřené s družstvem ROZMARÝN (smlouvu o dílo či dohodu o provedení práce), podstatná je v tomto směru faktická stránka věci, jak plyne taktéž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2015, č.j. 2 Ads 151/2015-27, na který žalovaný v této souvislosti odkázal.
58. Pokud žalobce namítá, že se správní orgány nezabývaly obsahem smluvního vztahu mezi žalobcem a družstvem ROZMARÝN založeným smlouvou o dílo, tak ani v tom žalobci nelze přisvědčit. Již prvostupňový orgán mj. na straně 19 svého rozhodnutí uvedl, že tato smlouva neprokazuje skutečný stav věci, který se jejím uzavřením dotčené subjekty snažily

zastřít, tedy že to byl žalobce, kdo cizincům umožnil výkon závislé práce; v daném případě pracovníci nezhotovali dílo, ale podíleli se na plnění závazku pro žalobce. Lze také odkázat na závěry prvostupňového orgánu, že družstvo ROZMARÝN nemělo v kontrolovaném období u Městské správy sociálního zabezpečení, kromě předsedy družstva, přihlášeno žádného zaměstnance, pročez tedy nemohlo být dílo pro žalobce zabezpečováno zaměstnanci tohoto družstva. K tomu také doplnil žalovaný, že výše uvedené fyzické osoby vykonávaly práci za stejných podmínek, ve stejné organizaci a se stejnými prostředky jako zaměstnanci žalobce, u omezeného počtu stolů ve stejné místnosti a byly oděny v pracovním oděvu; oblečení a sítku na hlavu dostaly od žalobce, resp. paní K., a uvedly, že náradí a balící materiál patří žalobci. Družstvo ROZMARÝN tak pouze pro žalobce obstarávalo pracovníky a byl to žalobce, kdo nesl náklady spojené s prací vykonávanou zjištěnými osobami, kterým poskytoval hmotné prostředky – náradí, materiál i pracovní oblečení. Nadto, jak upozornil již prvostupňový orgán, nebylo možné rozlišit rozsah a objem tvrzeného díla.

59. Žalobce dále namítá, že nebyl v průběhu správního řízení vyzván k předložení dalších důkazů, a odkazuje na fakturu č. 161204 z období prováděné kontroly s tím, že touto fakturou fakturovalo družstvo ROZMARÝN žalobci provedené balící práce v měsíci únoru 2016. Dále žalobce předkládá doklad o řádném zaúčtování uvedeného daňového dokladu.
60. Zdejší soud k této námitce předesílá, že žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí upozornil, že přestože žalobce předložil smlouvu o dílo, nedoložil k tomu žádné další dokumenty, které by osvědčovaly jakoukoliv podnikatelskou činnost družstva ROZMARÝN na samotném kontrolovaném pracovišti, například objednávky, faktury, nájemní smlouvy apod.; žalobce tak nedoložil řádné dokumenty, které by svědčily o tom, že by jeho spolupráce s družstvem ROZMARÝN bývala měla spočívat v něčem jiném než pouhém zajištění potřebného počtu pracovníků družstvem ROZMARÝN.
61. Podle zdejšího soudu měl žalobce dostatečný procesní prostor pro to, aby předložil důkazní prostředky, že jeho vztah se družstvem ROZMARÝN odpovídal tomu, co plynulo z předložené smlouvy o dílo. Při ústním jednání před prvostupňovým orgánem, jehož se účastnil také zástupce žalobce (protokol o ústním jednání ze dne 10.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-8, sp. zn. S9-2016-405), byly provedeny mj. listinné důkazy, zástupce žalobce se vyjádřil k věci, využil práva nahlédnout do spisu, přičemž byl současně poučen dle § 36 odst. 1 správního řádu o právu navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, doložil mj. smlouvu o dílo č. 5/2014 ze dne 2.1.2014. Dále také dne 28.11.2016 (přípis „Oznámení o ukončení dokazování“ ze dne 25.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-9, sp. zn. S9-2016-405) byl zástupce žalobce vyrozuměn o tom, že v řízení bylo ukončeno dokazování, přičemž byl poučen dle § 38 odst. 1 správního řádu o možnosti nahlédnout do spisu a dle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Dále měl žalobce možnost doložit svá tvrzení v rámci svého odvolání. Těžiště přezkumu soudů ve správním soudnictví nespočívá v „pokračování“ správního řízení a dalším dokazování na základě důkazních návrhů uplatněných až v žalobě (či dokonce až v jejím doplnění) za situace, kdy byl správními orgány dostatečně zjištěn skutkový stav a kdy závěry správních orgánů z něho dovozené jsou věcně správné.
62. Žalobce dále vytýká správním orgánům, že jej nevyzvaly k předložení nájemní smlouvy, a dodává, že v průběhu odvolacího řízení doložil, že nájemcem předmětných prostor byla společnost GRAVOPLAST s.r.o. (nájemní smlouva ze dne 15.1.2016), přičemž vztah mezi

GRAVOPLAST s.r.o. a ROZMARÝNEM nebyl během správního řízení řešen, a poukazuje na to, že GRAVOPLAST s.r.o. a ROZMARÝN jsou propojeny rodinnými vazbami.

63. Zdejší soud k tomu odkazuje na závěry žalovaného na straně 11 napadeného rozhodnutí. Podle zdejšího soudu žalovaný nedovodil, že by samotné nedoložení nájemní smlouvy, která by prokazovala, že družstvo ROZMARÝN mělo na daném pracovišti pronajaty prostory, mělo za následek to, že by žalobce zjištění prvostupňového orgánu nevyvrátil. Jednalo se však o jednu z okolností, pro kterou nebylo možné uvěřit tvrzením žalobce, že faktickým vztahem mezi žalobcem a družstvem ROZMARÝN byl vztah týkající se plnění díla a že pracující osoby nevykonávaly závislou práci pro žalobce, že družstvo ROZMARÝN neslo náklady vyplývající z pronájmu prostor, kde by mohlo vykonávat podnikatelskou činnost a že by spolupráce žalobce s družstvem ROZMARÝN spočívala v něčem jiném, než bylo pouhé zajištění potřebného počtu pracovníků. Pokud žalobce uvádí, že GRAVOPLAST s.r.o. a družstvo ROZMARÝN jsou propojeny rodinnými vazbami, tak to je pro posouzení charakteru práce výše uvedených osob na pracovišti pro žalobce nepodstatné, stejně jako že vlastníkem dotčených prostor není žalobce, nýbrž Ing. J. F. Podle zdejšího soudu není rozhodné, z jakého titulu žalobce kontrolované prostory užíval, přičemž to, že žalobce tyto prostory fakticky užíval, nebylo zpochybněno.
64. Žalobce dále odkazuje na dřívější kontroly ze strany správních orgánů, a dovolává se toho, že v těchto případech podle žalobce nebylo shledáno žádné zásadní porušení právních předpisů.
65. Pokud jde o kontroly ze dne 23.9.2010 a ze dne 6.2.2014, tak k tomu zdejší soud uvádí, že žalobce k argumentaci žalovaného stran těchto kontrol (na které žalobce odkazoval již v písemnosti „odůvodnění odvolání“ ze dne 6.2.2017) ničeho konkrétního nenamítá. Žalovaný přitom upozornil, že předmětem těchto kontrol bylo pouze dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 zákona o inspekci práce, nikoliv dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti; příslušný správní orgán tak podle žalovaného nekontroloval, zda žalobce umožňuje výkon nelegální práce. Pokud jde o kontrolu ze dne 25.10.2012, na kterou žalobce taktéž odkazoval již v písemnosti „odůvodnění odvolání“ ze dne 6.2.2017, tak k této kontrole žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na ni navazovalo správní řízení vedené s družstvem ROZMARÝN.
66. Podle zdejšího soudu z argumentace správních orgánů nijak neplyne, že by kladly žalobci k tíži to, že při kontrole dne 25.10.2012 bylo zjištěno porušení právních povinností jiným subjektem. To, že u žalobce nebylo v minulosti zjištěno porušení zákazu výkonu nelegální práce, neznamená, že se jednalo o totožnou skutkovou situaci jako v nyní projednávané věci. Nadto zdejší soud upozorňuje, že ani v případě, že by při jiné kontrole správní orgán skutečně vycházel ze stejného skutkového stavu a dovodil, že žalobce právní povinnosti neporušil, pak by taková situace nemohla založit jakékoli legitimní očekávání žalobce (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21.7.2009, č.j. 6 Ads 88/2006 – 132, č. 1915/2009 Sb. NSS). V nyní projednávaném případě bylo podle zdejšího soudu jednoznačně prokázáno, že žalobce se vytýkaného správního deliktu dopustil, a tyto závěry mají podklad ve správním spisu, na což nemůžou mít vliv v žalobě a v replice poprvé uplatněné odkazy na další kontroly (protokol o výsledku kontroly Úřadu práce Brno-venkov sp. zn. BO Kř. 43/2008/Z, a č.j. BOA-2011/139419-22, protokol ze dne 26.3.2018, č.j. 20725/9.71/17-11, sp. zn. I9-2017-2130).

67. Pokud žalobce v replice k vyjádření žalovaného dále polemizuje se závěry žalovaného o tom, že fakticky platil pracovníkům družstva ROZMARÝN uhrazením ceny díla, tak předně zdejší soud upozorňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (ani v replice k vyjádření žalovaného) neuvedl, že by žalobce platil „pracovníkům“ družstva ROZMARÝN a že by se jednalo o cenu „díla“, když z jeho závěrů jednoznačně plyne, že zjištěné osoby vykonávaly závislou práci pro žalobce a nejednalo se o plnění díla pro družstvo ROZMARÝN. Správní orgány dostatečným způsobem vysvětlily (především strana 17 až 18 prvostupňového rozhodnutí a dále strana 10 až 11 napadeného rozhodnutí), z čeho dovozují, že zjištěné osoby byly ekonomicky závislé na žalobci. V tomto směru je podstatný faktický stav; není potřeba, aby žalovaný prokázal, že žalobce platil zjištěným osobám odměnu, jak namítá žalobce. Již prvostupňový orgán vysvětlil, že přestože některé ze zjištěných osob měly smluvní vztah s družstvem ROZMARÝN (smlouvu o dílo či dohodu o provedení práce), tak vykonávaly práci fakticky pro žalobce, podle jeho pokynů, společně s jeho zaměstnanci, na jeho náklady. Pokud některé osoby neměly s družstvem ROZMARÝN smluvní vztah a uvedly, že na pracovišti vykonávaly práci zadarmo, tak podstatné je, že tyto osoby práci získat chtěly, přičemž doufaly, že se osvědčí, nadto některé také uvedly, že očekávaly odměnu, aby se mohly dostat domů.
68. Pokud žalobce namítá, že právní úprava účinná od 1.7.2017 je pro něj příznivější, neboť umožňuje uložit napomenutí, tak podle zdejšího soudu pouze z možnosti uložení jiného druhu trestu než peněžního nelze automaticky dovozovat „příznivost“ pozdější právní úpravy pro žalobce.
69. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30.6.2017, bylo za spáchaný správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) možné uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč, nejméně však ve výši 50 000 Kč. V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, byl od 1.7.2017 pojem přestupek nahrazen pojmem správní delikt, přičemž výše sankce (nově správní trest) dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti zůstala stejná. Zákon č. 250/2016 Sb. v § 35, upravujícím druhy správních trestů, umožňuje také uložení napomenutí. Uvedené skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval (především na straně 18 napadeného rozhodnutí), přičemž podle zdejšího soudu dostatečným způsobem zdůvodnil, proč namísto pokuty neuložil jiný druh trestu (napomenutí). Žalovaný uvedl, že uložení správního trestu napomenutí by dostatečně neodráželo závažnost protiprávního jednání žalobce, zároveň by došlo k popření smyslu a účelu správního trestání a požadavku, aby správní trest odpovídal požadavku na funkci preventivní (žalobce se napříště bude snažit vyvarovat porušování zákona) i represivní (citelný a nezanedbatelný zásah do majetkové sféry), aby tak byl žalobce veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán. Zdejší soud na uvedených úvahách a tedy i druhu uloženého trestu (pokuta) s ohledem na závažnost správního deliktu, jehož spáchání bylo ve správním řízení prokázáno, žádné vady neshledává a závěry žalovaného v tomto směru považuje za řádně odvozené.
70. Pokud jde o samotnou výši uložené pokuty (1 400 000 Kč), kterou žalobce považuje za zjevně nepřiměřenou s ohledem na své majetkové poměry, tak z prvostupňového rozhodnutí (strana 24 až 25) plyne, že se prvostupňový orgán při stanovení výše sankce přihlédl mj. k závažnosti správního deliktu, zejména způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za kterých byl spáchán; žalovaný stran uvedených skutečností na závěry prvostupňového orgánu, které považoval za správné, odkázal (strana

16 napadeného rozhodnutí), a proti těmto úvahám žalobce ničeho konkrétního nenamítá. Pokud jde o majetkové poměry žalobce, těmi se prvostupňový orgán zabýval na straně 26 až 27 svého rozhodnutí, žalovaný na straně 17 až 18 napadeného rozhodnutí. Dospěli přitom ke shodným závěrům, a sice že výše pokuty je uložena ve spodní části zákonného rozpětí (odpovídá 14 % maximální možné sankce za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce) a že nebude pro žalobce likvidační.

71. Podle žalovaného dle doložené rozvahy v plném rozsahu ke dni 31.12.2015 byla v roce 2015 aktiva žalobce ve výši 74 904 000 Kč, dlouhodobý majetek 42 053 000 Kč, účty v bankách ve výši 6 100 000 Kč, krátkodobé pohledávky ve výši 6 937 000 Kč, základní kapitál ve výši 7 600 000 Kč, nerozdělený zisk z minulých let ve výši 2 190 000 Kč, dlouhodobé závazky ve výši 41 090 000 Kč, krátkodobé závazky ve výši 14 713 000 Kč, obrát ve výši 48 354 000 Kč a výsledek hospodaření po zdanění 290 000 Kč. Dále žalovaný vycházel z toho, že z podkladů pro přiznání k dani z příjmů právnických osob, z rozvahy ke dni 31.12.2016 a z výkazu zisku a ztráty ke dni 31.12.2016 vyplývá, že v roce 2016 byla aktiva žalobce ve výši 74 278 000 Kč, dlouhodobý majetek ve výši 44 855 000 Kč, krátkodobé pohledávky ve výši 4 067 000 Kč, účty v bankách ve výši 3 234 000 Kč, nerozdělený zisk z minulých let ve výši 2 480 000 Kč, dlouhodobé závazky ve výši 53 327 000 Kč, krátkodobé závazky ve výši 10 720 000 Kč, obrát ve výši 45 701 000 Kč a výsledek hospodaření po zdanění ve výši 74 000 Kč. Žalovaný dále porovnal majetkové poměry žalobce v roce 2015 s rokem 2014 (který zkoumal již prvostupňový orgán) a dovodil, že aktiva žalobce mají vzrůstající tendenci v řádech milionů Kč, když konkrétně v roce 2015 oproti roku 2014 došlo ke zvýšení o přibližně 13 milionů Kč, rovněž došlo ke zvýšení krátkodobých pohledávek o 2 miliony Kč a na účtu v bankách měla žalobce v roce 2015 o přibližně 5 milionů Kč více než v roce 2014, provozní výsledek hospodaření žalobce je v roce 2015 (3 632 000 Kč) více než třikrát vyšší oproti roku 2014 (1 112 000 Kč). Dále žalovaný upozornil, že v případě porovnání majetkových poměrů v roce 2015 a 2016 jsou aktiva stále v částce přesahující 74 milionů Kč, peněžní prostředky na účtech stále v jednotkách milionů Kč, došlo ke snížení krátkodobých pohledávek, přičemž došlo ke zvýšení dlouhodobého majetku. Dále žalovaný upozornil, že pokud žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňuje, že se mu snížil zisk, tak to podle žalovaného spíše vypovídá o způsobu nastavení hospodaření žalobce v daném roce, než o jeho celkové majetkové situaci, současně žalovaný upozornil na výši nerozděleného zisku z minulých let, který v roce 2016 činil 2 a půl milionu Kč, což samo o sobě přesahuje výši uložené pokuty.
72. Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, likvidační pokutou je taková sankce, která je „nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“.
73. Podle žalobce žalovaný hodnotil resp. vyzdvihoval aktiva a nevzal v úvahu zdroje jejich financování (především úvěry). Žalobce také uvádí, že pokutu v této věci financoval z dalšího úvěru. Dále žalobce zdůrazňuje, že mezi rokem 2015 a 2016 nedošlo k nárůstu aktiv, je patrný jejich pokles o 626 000 Kč, dále že provozní výsledek vzrostl o 2,5 milionu

Kč, ale meziročně vzrostly nákladové úroky o 2,4 milionu Kč, že v roce 2016 je výsledek hospodaření pouze 74 000 Kč, či že nerozdělený zisk z minulých let je tvořen také nedobytnými pohledávkami. Podle zdejšího soudu však uvedené skutečnosti ničeho nevypovídají o tom, že by byl žalobce v natolik ekonomicky nepříznivé situaci, že by pro něj pokuta měla být likvidační, a že by nebyl schopen pokutu v uvedené výši splácet.

74. Ostatně jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2017, č.j. 4 Ads 244/2016-36, *„Pokuta musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, který odpovídá intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. To platí bezpochyby i v případě, kdy se právnická osoba jako pachatel správního deliktu nachází dlouhodobě ve ztrátě, jelikož v opačném případě by byla za protiprávní jednání prakticky nepostihnutelná.“*. Při úvahách o výši sankce a hodnocení možného likvidačního charakteru sankce není možné izolovaně hodnotit např. pouze zisk nebo ztrátu, nýbrž je třeba vzít do úvahy i další skutečnosti (obrat, obchodní aktivitu apod.), které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu; tomu podle zdejšího soudu správní orgány dostaly. Nelze také odhlédnout od funkce, kterou má pokuta plnit; jak upozornil Nejvyšší správní soud v již odkazovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, *„...aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě.“*; i tyto skutečnosti (typovou a individuální závažnost) podle zdejšího soudu správní orgány dostatečně zohlednily.
75. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou, že se žalobce v minulosti žádného protiprávního jednání nedopustil, tak dostatečný je podle zdejšího soudu poukaz žalovaného na to, že se nejedná o důvod pro snížení pokuty a že by poté pokuta neodrážela závažnost žalobcem spáchaného správního deliktu, neboť se žalobce daného správního deliktu dopustil ve vztahu k většímu počtu osob. Pokud k tomu žalovaný nadto upozornil, že se žalobce v průběhu řízení snažil své odpovědnosti zbavit odkazováním na jednání jiných subjektů, i to je podle zdejšího osudu argument vcelku přiléhavý.
76. Pokud žalobce namítá, že argumentace žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2015, č.j. 6 As 250/2014-35, není přiléhavá, když se jednalo o jiný případ (v případě řešení Nejvyšším správním soudem podle žalobce byla pokuta byla ukládána v jiných řádech, jednalo se o nevýrobní podnik s jinou strukturou nákladů), tak, jak upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v uváděném rozhodnutí dovodil, že pokuta uložená ve výši 1,5 % obratu dotčeného subjektu nebyla likvidační, byť tento subjekt byl ve ztrátě. Pokud žalovaný výši uložené sankce žalobci (3 % výše obratu žalobce) srovnal se závěry uvedeného rozsudku, tak podle zdejšího soudu nijak nepochybil; jak již zdejší soud výše uvedl, výše pokuty byla dostatečným způsobem zdůvodněna, správní orgány přitom zohlednily všechny rozhodné okolnosti, nebraly přitom v úvahu toliko výši obratu žalobce, pokuta odpovídá okolnostem individuálního případu.
77. Pokud jde o žalobní návrh, aby zdejší soud v případě, že by napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil, od uložení pokuty zcela upustil, tak, jak vyplývá z § 78 odst. 2 s.ř.s.,

rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

78. Zdejší soud návrh na upuštění od potrestání nepovažuje za důvodný. Jak uvedl Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS, „*Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.*“. Zdejší soud v žádném směru neshledal, že by byl dán důvod od uložení sankce zcela upustit, neboť uložena sankce není nepřiměřená a žalovaný zohlednil všechna zákonná kritéria při ukládání sankce a přihlédl ke všem relevantním okolnostem a výši uložení sankce dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil.
79. Pokud jde o návrh žalobce na dokazování listinami – prvostupňové rozhodnutí, odvolání žalobce ze dne 13.1.2017, odůvodnění odvolání ze dne 6.2.2017, doplnění odvolání ze dne 28.4.2017, napadené rozhodnutí, záznam o zahájení kontroly ze dne 22.2.2016, protokol o kontrole ze dne 13.6.2016, č.j. 5739/9.71/16-18, námítky žalobce proti protokolu o kontrole ze dne 28.6.2016, přípis o zamítnutí námitek ze dne 18.7.2016, č.j. 5739/9.71/16-21, zahájení správního řízení ze dne 5.10.2016, č.j. 29407/9.30/16-3, protokol o ústním jednání ze dne 10.11.2016, č.j. 29407/9.30/16-8, smlouva o dílo č. 5/2014 ze dne 2.1.2014, vyjádření družstva ROZMARÝN ze dne 4.11.2016, smlouva o nájmu a pronájmu nebytových prostor ze dne 15.1.2016, účetní závěrky žalobce za roky 2014 až 2016, těmi zdejší soud nedokazoval, neboť jsou součástí správního spisu a žalobce jimi argumentoval již v řízení před správními orgány.
80. Pokud jde o důkazní návrh v podobě faktury – daňového dokladu č. 161204 a záznamu o jejím zaúčtování, tak zdejší soud již v bodě 61 tohoto rozsudku vysvětlil, proč provedení takového důkazu nepovažuje za potřebné. Také pokud jde o důkazní návrh v podobě protokolů o výsledku jiných kontrol, tak, jak již zdejší soud uvedl, je nadbytečné takovými protokoly dokazovat, když porušení právních předpisů žalobcem v tomto případě bylo dostatečně správními orgány zjištěno a odůvodněno. Pokud jde o výsledky předsedy družstva ROZMARÝN Vasyly Retiznyka a Ivony Kraušnerové jako svědků, tak zdejší soud již odkázal na závěry správních orgánů o jejich nadbytečnosti s tím, že také zdejší soud nepovažuje za potřebné pro to, aby posoudil zákonnost úvah prvostupňového orgánu a žalovaného, se těchto osob na cokoli dotazovat.
81. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že správní orgány prokázaly, že se žalobce vytýkaného skutku dopustil, a nelze přisvědčit tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů z toho důvodu, že správní orgány nemají své závěry podloženy důkazy. Postupem správních orgánů nebylo ani narušeno legitimní očekávání žalobce, výše uložené sankce byla dostatečným způsobem odůvodněna, přitom ji nelze považovat za likvidační. Podle zdejšího soudu tak správní orgány svým postupem neporušily základní zásady správního řízení a správního trestání, jak namítá žalobce, a nelze přisvědčit tvrzenému porušení čl. 11, 26, 36 a 40 Listiny základních práv a svobod a

čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stejně tak zdejší soud neshledal, že by správními orgány užitá judikatura nedopadala na danou věc.

82. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámce uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jak nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

52. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2020

David Raus v.r.
předseda senátu